

Transformacja indyjskich sił zbrojnych i przemysłu obronnego

© PAIH S.A.

Niniejsza publikacja ma charakter informacyjny. Została opracowana na podstawie informacji uznanych za wiarygodne i nie stanowi wykładni ani opinii prawnej.

Wydawca: Polska Agencja Inwestycji i Handlu S.A.

Dodatkowe informacje: redakcja@trade.gov.pl

Warszawa, marzec, 2026

Spis treści

Indyjskie plany modernizacji sił zbrojnych. Główne wyzwania.....	5
Modernizacja sił zbrojnych jako odpowiedź na globalne trendy.....	9
Zagraniczne zakupy Indii w dziedzinie obronnej.....	11
Potencjał współpracy obronnej Polska-Indie z punktu widzenia przedsiębiorców	14

Transformacja indyjskich sił zbrojnych i przemysłu obronnego.

Czego potrzebują i potrzebować będą indyjskie siły zbrojne.

Wymagające środowisko geopolityczne oraz szybkie globalne zmiany w technice wojskowej i sposobach walki powodują presję na modernizację indyjskich sił zbrojnych. Indie starają się dywersyfikować partnerów w dziedzinie obronności, by nie uzależniać się od pojedynczego dostawcy. Dla polskiego przemysłu obronnego stanowi to szansę, pod warunkiem potraktowania Indii jako rynku priorytetowego.

Gwałtowne zmiany geopolityczne, rosnące ryzyko konfliktów lokalnych i regionalnych oraz rewolucja technologiczna wymagająca dostosowań na poziomie systemowym są podstawowymi czynnikami wpływającymi na trendy globalne w polityce obronnej. Na podstawie raportów specjalistycznych instytucji i organizacji międzynarodowych można wyróżnić kilka głównych trendów globalnych:

- Rosnące wydatki wojskowe i zwiększanie budżetów obronnych. Według [szwedzkiego think tanku Stockholm International Peace Research Institute](#) (SIPRI) globalne wydatki wojskowe sięgnęły ponad 2,7 biliona dolarów w 2024 r., co oznacza wzrost o 9,4 proc. r/r i 37 proc. od 2015 r. Wydatki zbrojeniowe niemal co roku rosną od ponad dekady. Z kolei w [raporcie Biura ONZ ds. Rozbrojenia](#) (UNODA) wskazano,

że jeśli obecne tempo wzrostu się utrzyma, wydatki mogą osiągnąć 6,6 biliona dolarów rocznie do 2035 r. Co oznaczać będzie powrót do poziomu z najbardziej gorącego okresu zimnej wojny.

- **Technologizacja, sztuczna inteligencja (SI) i cyfryzacja wojskowa.** W raporcie firmy konsultingowej [KPMG o trendach w lotnictwie i obronności za 2025 r.](#) autorzy wskazali kluczowe trendy, w tym rozwój systemów autonomicznych, aplikacje sztucznej inteligencji, rosnącą rolę domeny cyfrowej oraz technologii przetwarzania skracających czas podejmowania decyzji. Jeszcze większego niż obecnie znaczenia nabierze zapewne kwestia zbierania i przetwarzania danych w czasie niemal rzeczywistym, za pomocą satelit, dronów (UAV) czy czujników na innych platformach. Cyfryzacja wojska wymusi zapewne przejście do modeli dowodzenia zdecentralizowanego.
- **Nowe wyzwania dla infrastruktury krytycznej.** Z kolei [raport NATO o trendach naukowo-technologicznych \(2025–2045\)](#) podkreśla wpływ tych nowych technologii na infrastrukturę krytyczną i jej bezpieczeństwo, szczególnie w świetle zwiększenia częstotliwości działań hybrydowych.
- **Operacje wielodomenowe i integracja przestrzeni: ląd, morze, powietrze, kosmos, cyberprzestrzeń.** Raport [„Trends in Focus 2025”](#) przez RAND Corporation (RAND Europe) wskazuje na rosnące znaczenie operacji wielodomenowych (*multi-domain operations*) jako podstawy przyszłej strategii. Dlatego w kontekście modernizacji sił zbrojnych coraz częściej pojawiają się programy, które zakładają integrację cyberprzestrzeni, kosmosu, lądu, morza i powietrza w działaniach obronnych i ofensywnych. Kluczowa staje się zdolność do prowadzenia

skoordynowanych działań we wszystkich domenach, co wymaga nowych struktur dowodzenia, wyposażenia i interoperacyjności.

- **Zmiany geopolityczne, „rekonfiguracja” łańcuchów dostaw i autonomia w produkcji obronnej.** Obecna sytuacja geopolityczna może skutkować przerwaniem łańcuchów dostaw w sektorze obronnym. Stąd coraz więcej państw stawia na przynajmniej częściową lokalizację produkcji sprzętu obronnego i jego konserwacji. Jedną z lekcji wojny w Ukrainie jest wniosek, że mimo wzrastającej technologizacji pola walki, kluczowe znaczenie zachowują możliwości ciągłego odtwarzania zasobów i masowej produkcji sprzętu.

Indyjskie plany modernizacji sił zbrojnych.

Główne wyzwania.

Kierunki modernizacji sił zbrojnych Indii związane są z rozumieniem globalnych trendów związanych z obronnością oraz głównymi wyzwaniami lokalnymi, z jakimi w tej dziedzinie mierzą się Indie.

Nowe Delhi nie aspiruje do roli globalnego mocarstwa militarnego. Celem jest raczej dominująca pozycja w Azji Południowej i w basenie Oceanu Indyjskiego, tak aby państwo indyjskie miało jak najkorzystniejsze warunki rozwojowe.

Indie nie są też zagrożone utratą niepodległości jako państwo. Jednak w sąsiedztwie znajdują się podmioty polityczne, które Nowe Delhi uważa za długotrwałe wyzwanie dla własnego bezpieczeństwa, a które roszczą pretensje do części terytorium kontrolowanego przez rząd indyjski.

Pierwszym z nich jest Pakistan, z którym od czasu rozpadu Indii brytyjskich (1947 r.) są w sporze terytorialnym i prowadziły kilka pełnoskalowych wojen i wiele ograniczonych starć. Ostatnie miało miejsce wiosną 2025 r. („wojna czterodniowa”), a prawdopodobne (oficjalnie niepotwierdzone) zestrzelenie kilku samolotów bojowych przez siły pakistańskie było dla Nowego Delhi bardzo ważnym sygnałem ostrzegawczym.

Drugim wyzwaniem dla obronności Indii są Chiny. Brak uznawanej przez obie strony granicy i wzajemne pretensje terytorialne powodują, że siły indyjskie muszą coraz dokładniej monitorować długą na ponad trzy tysiące kilometrów linię rozgraniczenia. Ostatnie walki graniczne w małej skali między patrolami miały miejsce latem 2020 r. Doprowadziły do śmierci co najmniej kilkunastu indyjskich żołnierzy. Od czasu tego gwałtownego załamania stosunki na linii Pekin–Nowe Delhi wykazują wprawdzie stopniową poprawę, ale daleko jest do rozwiązania sporów terytorialnych: ze względu na długą granicę w terenie pustynnym lub górskim, największe państwo subkontynentu potrzebuje sprzętu wojskowego umożliwiającego przetrwanie i walkę w tych trudnych warunkach. Wypadki z 2020 r. potwierdzają braki w świadomości sytuacyjnej poszczególnych jednostek i żołnierzy oraz niedostatki w ewakuacji medycznej. Podobnie, w domenie morskiej Indie potrzebują większej świadomości sytuacyjnej i zdolności do szybkiej reakcji.

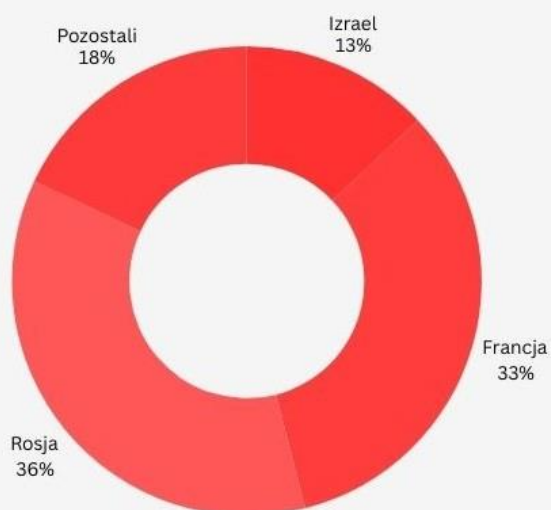
Drugą z tradycyjnych domen, na których dochodzi do konkurencji chińsko-indyjskiej, jest basen Oceanu Indyjskiego. Chiny starają się umocnić swoją obecność w państwach leżących na szlakach handlowych między Cieśniną Malakka a Kanałem Sueskim. Z punktu widzenia Indii grozi to swego rodzaju okrążeniem subkontynentu. W celu przeciwdziałania zdolnościom chińskim, Indie stopniowo budują własne.

Sytuację Indii komplikuje fakt bliskiej współpracy Pakistanu i Chin w wielu dziedzinach, włączając w to kooperację na polu obronności. Do rangi symbolu urasta fakt, że podczas „wojny czterodniowej” Pakistan użył myśliwców J-10C chińskiej produkcji, wyposażonych w pociski zasięgu do 150 km (prawdopodobnie PL-15E) do zestrzelenia indyjskich samolotów. Pakistan korzystał w swoim systemie obronnym także z chińskich systemów takich jak HQ-9P, LY-80, FD-2000 jako element wielowarstwowej obrony powietrznej.

Warto zwrócić uwagę, że wszystkie trzy państwa – Chiny, Indie i Pakistan – mają zdolności nuklearne, jednak ze względu na brak tego rodzaju kompetencji w polskim przemyśle atomowe siły strategiczne nie będą podlegały dalszej analizie w tym opracowaniu.

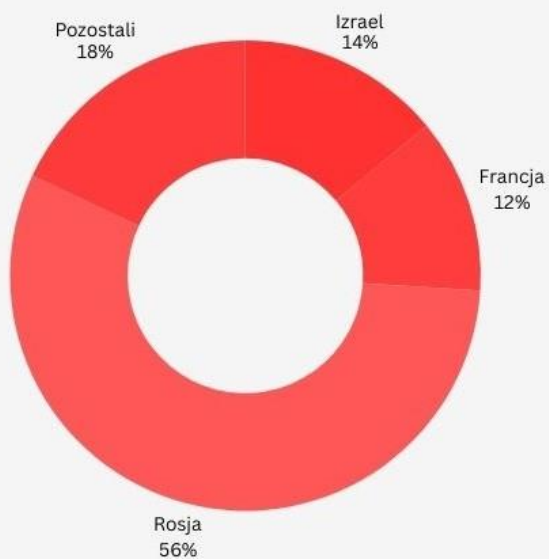
Kolejną okolicznością ważną z polskiego punktu widzenia jest fakt polegania indyjskich sił zbrojnych w znacznej mierze na uzbrojeniu radzieckim, a następnie rosyjskim. Wiązało się to z dwoma czynnikami. Po pierwsze, cena uzbrojenia była w zasięgu możliwości ciągle stosunkowo niezamożnego państwa. Po wtóre, Rosja była postrzegana jako neutralny aktor w regionie, niezależny od Chin i niezwiązany z Pakistanem (o co obawy mieli decydenci indyjscy w kontekście USA). Ostatnie lata przyniosły jednak stopniową zmianę trendów. Doświadczenia z frontów ukraińskich zachwiały wiarą w możliwości poradzieckiego sprzętu. Ponadto w amerykańskiej polityce równoważenia Chin coraz większą rolę odgrywa Nowe Delhi. Z tych powodów co najmniej od dziesięciolecia Indie zmniejszają swoją zależność zakupową od Rosji, zwiększając jednocześnie udział importu z państw zachodnich (por. ilustracje *Najważniejsi dostawcy zagraniczni indyjskich sił zbrojnych 2020–24* oraz *Najważniejsi dostawcy zagraniczni indyjskich sił zbrojnych 2015–19*).

Najważniejsi dostawcy zagraniczni indyjskich sił zbrojnych 2020-24

Źródło: SIPRI, 2025

Najważniejsi dostawcy zagraniczni indyjskich sił zbrojnych 2015-19

Źródło: SIPRI, 2020

Modernizacja sił zbrojnych jako odpowiedź na globalne trendy

W związku z narodowymi wyzwaniami w dziedzinie obronności i globalnymi trendami, można wyróżnić następujące prawdopodobne kierunki rozwoju przemysłu zbrojeniowego i polityki obronnej Indii.

- **Nacisk na rozwój rodzimego przemysłu zbrojeniowego.** Indie retorycznie dążą do zmniejszenia zależności od importu uzbrojenia. Główne działania obejmują program inwestycji w sektor produkcyjny „Make in India” oraz „Atmanirbhar Bharat”, czyli zespół postulatów związanych z samowystarczalnością, także w kontekście krajowej produkcji wojskowej. Zdolności produkcyjne nie zawsze jednak nadążają za politycznymi ambicjami. Warto jednak zwrócić uwagę na rozwój programu własnych samolotów bojowych (Tejas), śmigłowców (Dhruv, Rudra), czołgów (Arjun) oraz artylerii (Dhanush, ATAGS). Jednocześnie dzięki inwestycjom w programy kosmiczne i satelitarne prowadzone pod auspicjami DRDO (Organizacja Badań i Rozwoju Obronności) oraz agencji kosmicznej ISRO (Indyjska Organizacja Badań Kosmicznych) Indie rozwijają też własne technologie rakietowe.
- **Modernizacja indyjskich sił powietrznych (IAF).** W szczególności dotyczyć to będzie unowocześniania floty (zakup francuskich Rafale’i, modernizacja rosyjskich Su-30MKI, planowane wdrażanie kolejnych maszyn generacji 4,5 oraz 5) oraz wzmocnienia systemów obrony powietrznej dalekiego zasięgu (konsekwencja „wojny czterodniowej”). Jednocześnie ze względu na potencjalny konflikt w trudno dostępnych regionach subkontynentu, planowana jest rozbudowa floty

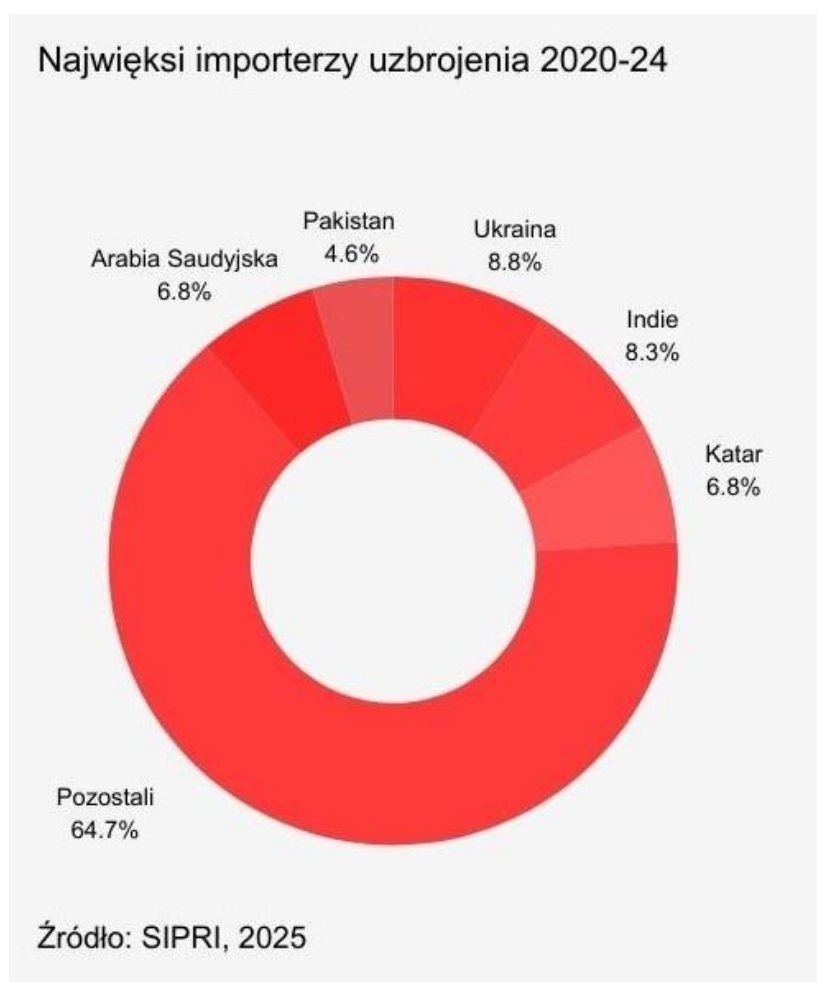
transportowej i rozpoznawczej oraz bojowych i rozpoznawczych systemów UAV.

- **Modernizacja wojsk lądowych.** Tutaj priorytetem jest poprawa mobilności i siły ognia dzięki nowym systemom lufowym i raketowym oraz modernizacja wojsk pancernych. Mimo wprowadzania kolejnych czołgów własnej produkcji, trzonem wojsk pancernych pozostają czołgi z rodziny T-72 i T-90. Wojsko będzie dążyło do rozbudowy zdolności walki w trudnym terenie, także poprzez lepsze wyposażenie indywidualne żołnierzy w nowoczesne hełmy, kamizelki, sprzęt łączności itp.
- **Rozwój marynarki wojennej.** W tym rodzaju sił zbrojnych priorytety obejmują budowę kolejnych własnych lotniskowców (INS *Vikrant*), rozszerzanie floty okrętów podwodnych (w tym o napędzie atomowym) oraz budowa nowoczesnych niszczycieli, fregat i korwet o dużych zdolnościach obrony przeciwlotniczej i przeciwokrętowej. Celem jest wzmocnienie obecności na Oceanie Indyjskim.
- **Zdolności kosmiczne.** Dla wszystkich rodzajów sił zbrojnych podstawowe znaczenie ma rozwój systemów satelitarnych dla komunikacji, zwiadu i nawigacji. Indie pracują nad rodzimym systemem nawigacji satelitarnej NavIC i jego interoperacyjnością z GPS/GLONASS/BeiDou/Galileo (w zastosowaniach cywilnych).
- **Rozbudowa Wojsk Cyberprzestrzeni (Cyber Command).** Celem jest ochrona infrastruktury krytycznej, wywiad i działania defensywne.
- **Zwiększenie interoperacyjności.** Wyzwaniem pozostaje integracja systemów dowodzenia i wymiany danych pomiędzy rodzajami sił zbrojnych. W interoperacyjności – zdolności do współdziałania – duże

znaczenie odgrywają ćwiczenia z partnerami zagranicznymi, jak USA, Francja, Japonia, Australia, ale też Rosja (ostatnie w październiku 2025 r.).

Zagraniczne zakupy Indii w dziedzinie obronnej

Indie od lat należą do największych importerów uzbrojenia na świecie. Wedle [raportu SIPRI](#), spośród 162 państw-importerów w latach 2020–24 do pięciu największych importerów broni zaliczają się Ukraina, Indie, Katar, Arabia Saudyjska i Pakistan. Ta piątka była odpowiedzialna za 35 proc. światowego importu broni w tym okresie (por. ilustracja *Najwięksi importerzy uzbrojenia 2020–24*).

Kraj rozwija własny przemysł obronny, ale wciąż opiera się na zakupach zagranicznych, aby szybko modernizować siły zbrojne. Najważniejszymi partnerami są Rosja, Francja, Izrael i USA. Dostawy obejmują m.in. samoloty bojowe, śmigłowce, systemy rakietowe, okręty i zaawansowaną elektronikę wojskową. Rząd Indii stara się równoważyć zakupy, aby unikać zależności od jednego dostawcy, a jednocześnie stopniowo zwiększać udział produkcji krajowej w ramach inicjatywy „Make in India”.

W przypadku zagranicznych zakupów sprzętu kluczowym organem jest Rada Zakupów Obronnych (DAC). Mniejsze kontrakty mogą być zatwierdzane na innych szczeblach zgodnie z regulacjami ministerstwa obrony narodowej.

W ciągu ostatniej dekady największe zagraniczne zamówienia dotyczyły (lista nie jest wyczerpująca, jej zadaniem jest przybliżenie skali zamówień i ich zróżnicowania):

- **Samolotów i śmigłowców.** W 2015 roku podpisano kontrakt na dostawę przez Boeinga helikopterów uderzeniowych AH-64E Apache (22 sztuki) i transportowych CH-47F Chinook (15). Kontrakt [wedle doniesień medialnych](#) opiewał na ok. 3 mld dolarów. W kolejnych latach Indusi dokupili kilkanaście kolejnych śmigłowców Apache. Z kolei w 2016 r. podpisano z rządem Francji umowę na 36 myśliwców Rafale dla sił powietrznych (wartość ok. 9 mld dolarów). W 2025 r. kontrakt podpisany na co najmniej 26 francuskich samolotów Rafale w wersji morskiej za orientacyjne 7,6 mld dolarów ma również wzmocnić marynarkę wojenną.
- **Systemów przeciwlotniczych i rakietowych.** W tej dziedzinie – mimo amerykańskich obiekcji i groźby sankcji wtórnych, które się nie

zmaterializowały – najważniejszym zakupem był rosyjski system dalekiego zasięgu S-400 Triumf, którego pięć pułków zamówiono w 2018 r. za ok. 5,4–5,5 mld dolarów. Równolegle Indie nabyły od Izraela zaawansowane systemy Barak-8, zarówno w wersji morskiej LRSAM, jak i lądowej MRSAM.

- **Artylerii.** Tutaj znaczący był kontrakt z 2016 r. dotyczący 145 haubic M777 kal. 155 mm (kaliber natowski) produkcji BAE Systems (USA/Wielka Brytania), o wartości ok. 737–750 mln dolarów. Było to pierwsze tak duże wzmocnienie artylerii lądowej w ramach szybkiego uzupełnienia zdolności. Uwaga! Od 2021 r. armia indyjska integruje też K9 Vajra-T, wariant koreańskich K9 Thunder, zakupionego też do polskich sił zbrojnych. W sumie kontrakty dotyczą ok. 200 sztuk K9 Vajra-T, a [zamówienie ostatnich 100 sztuk warto ok. 860 mln dolarów realizuje spółka Larsen & Toubro Limited](#) w ramach programu wspierania rodzimego przemysłu.
- **Jednostki morskie.** Indie zawarły istotne porozumienia z Rosją dotyczące zakupu i budowy czterech fregat rakietowych projektu 11356 (*Talwar/Admirał Grigorowicz*). Dwie jednostki budowane w Rosji zamówiono w 2018 r. za ok. 950 mln dolarów, natomiast dwie kolejne mają powstać w Indiach na licencji, przy rosyjskim transferze technologii. Uzbrojenie tych okrętów obejmuje pociski przeciwlotnicze i przeciwokrętowe, co czyni je strategicznym wzmocnieniem marynarki.

W tej dziedzinie Indie sprowadzają też sprzęt ze Stanów Zjednoczonych. W październiku 2024 r. Indie podpisały z USA umowę na zakup ponad 30 bezzałogowców MQ-9B, z których część w wersji „Sea Guardian” została przeznaczona dla marynarki wojennej dzięki

wyposażeniu w pakiety do działań morskich i przeciw okrętom podwodnym.

- **Broni osobistej.** Dzięki kontraktom z lat 2019–2024 możliwe stały się dostawy karabinów SIG Sauer 716 w ilości sumarycznej co najmniej 140 tys. sztuk. Wartość kontraktu można szacować na 100 mln dolarów za każde 70 tys. sztuk. Niemal równolegle Indie zawarły z Rosją umowę na licencyjną produkcję karabinków szturmowych AK-203, który ma stać się następcą starszych konstrukcji z rodziny AK lub zastąpić w indyjskiej armii przestarzałe karabiny INSAS. W 2018 r. oba państwa utworzyły wspólne przedsiębiorstwo IRRPL do produkcji broni w fabryce w Amethi, a w 2021 r. podpisano kontrakt na ponad 600 tys. sztuk AK-203. Produkcja ruszyła w Indiach w styczniu 2023 r., z planowanym stopniowym zwiększaniem udziału lokalnych komponentów aż do 100 proc.
- **Drony rozpoznawcze.** Od co najmniej dekady na wyposażeniu indyjskich sił zbrojnych znajdują się izraelskie drony (UAV) typu Heron, służące głównie rozpoznaniu na średnich odległościach.

Potencjał współpracy obronnej Polska-Indie z punktu widzenia przedsiębiorców

W przeciwieństwie do innych partnerów azjatyckich, takich jak Japonia czy Korea Południowa, Indie stanowią potencjalnie ciekawy rynek dla eksportu i partnerstw nastawionych na rynek indyjski. Ograniczeniem jest brak uczestnictwa w amerykańskim systemie sojuszy oraz historycznie bliska

współpraca z Rosją. Warto jednak podkreślić, że powyższe nie przekreśla możliwości kooperacji Indii z Izraelem, Francją i Stanami Zjednoczonymi.

- **Sprzęt i wyposażenie osobiste.** Indie na większości swojego terytorium mierzą się z wyzwaniami związanymi z klimatem skrajnie gorącym i wilgotnym. Jednak tereny kontaktu z ewentualnym przeciwnikiem znajdują się na terenach podgórza Himalajów i w samych górach, gdzie klimat jest zimny i suchy. Z tego powodu wojsko indyjskie potrzebuje wyposażenia indywidualnego umożliwiającego przetrwanie w takich warunkach, niezawodnego autonomicznego rozpoznania na poziomie niewielkich jednostek oraz zdolności do szybkiej ewakuacji medycznej w skrajnie niesprzyjających warunkach. Indyjskie siły zbrojne, realizujące m.in. [program żołnierza przyszłości](#) F-INSAS, potrzebują nowoczesnego indywidualnego wyposażenia: karabinków automatycznych nowej generacji, lekkich kamizelek balistycznych, hełmów, środków ochrony przed bronią masowego rażenia, gogli noktowizyjnych, celowników i środków łączności indywidualnej, a także integracji tych elementów w jeden „system żołnierza”. Polska, po podniesieniu relacji z Indiami do poziomu partnerstwa strategicznego w deklaracji z 2024 r. i wyraźnego wyrażenia woli zacieśniania współpracy obronnej, dysponuje szeroką ofertą w tym segmencie, jak np. karabinki MSBS Grot i innymi konstrukcjami Fabryki Broni „Łucznik”, bazą systemów łączności i zarządzania polem walki (WB Group) oraz rozwiniętą produkcją hełmów, kamizelek balistycznych, masek i umundurowania w Grupie PGZ (Maskpol) i firmach prywatnych.
- **Produkcja w Indiach i licencje.** Na tym tle możliwa jest współpraca oparta na transferze technologii i licencyjnej produkcji w Indiach

zgodnie z indyjską polityką „Make in India”. Dzięki temu Indie zyskiwałyby dostęp do sprawdzonych rozwiązań państw NATO i dywersyfikację źródeł dostaw, a Polska – długoterminowy rynek, wspólne projekty badawczo-rozwojowe oraz włączenie swoich firm (PGZ i prywatnych) w globalne łańcuchy dostaw.

- **Modernizacja sprzętu radzieckiego.** Choć indyjskie siły zbrojne inwestują w uzbrojenie nowej generacji, głównie czołgi Arjun Mk1 (w służbie ok. 124 sztuki), to ciągle trzonem wojsk pancernych są czołgi z radzieckiej rodziny T-72 (w Indiach jako T-72M1 Ajeya/Ajeya Mk 2) oraz T-90 (w Indiach jako Bhisma). T-72 może być nawet ok 2500 sztuk. Ze względu na wojnę rosyjsko-ukraińską i ograniczenia logistyczne Rosji, Indie szukają alternatywnych partnerów serwisowych. Dalsze modernizacje i utrzymanie sprzętu może otwierać potencjalnie pola współpracy polsko-indyjskiej.
- **Rozwój partnerstw z udziałem państw trzecich.** Polska w ostatnich latach stała się istotnym partnerem przemysłu amerykańskiego (np. śmigłowce) czy południowokoreańskiego (artyleria i broń pancerna). We współpracy z tymi państwami można szukać szans na rozwój partnerstw trójstronnych polsko-indyjsko-koreańskich i polsko-indyjsko-amerykańskich.
- **Szkolenia dla cywilnych i wojskowych pracowników wojska.** Wraz z coraz większą ekspozycją Indii na sprzęt i technologie amerykańskie, pojawia się możliwość proponowania szkoleń dla pracowników cywilnych i wojskowych. Szczególnie w kontekście deficytów ujawnionych w trakcie „wojny czterodniowej”, [w kierownictwie indyjskich sił zbrojnych](#) pojawiło się przekonanie o konieczności zwiększenia nakładów na indywidualne wyszkolenie

żołnierza. Podkreślana jest na przykład konieczność masowych szkoleń operatorów i techników dronowych, w tym nie tylko „latania” nimi, ale też drobnych i napraw oraz utrzymania w rejonie działań.

Materiał został przygotowany we współpracy z Fundacją Instytut Studiów Azjatyckich i Globalnych im. Michała Boyma.

ZASTRZEŻENIE

Powyższy materiał jest chroniony prawami autorskimi, które przysługują Polskiej Agencji Inwestycji i Handlu S.A. („PAIH”) i można go wykorzystywać w sposób dozwolony przez przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz. U. z 2019, poz. 1231), ale jedynie w celach niekomercyjnych (tj. na użytek własny). Nie jest dozwolone komercyjne wykorzystanie przekazywanych treści. Ponadto, materiał ten można wykorzystać, jeżeli przepisy lub zgoda uprawnionego zakładają, że wykorzystanie w celach niekomercyjnych nie wymaga pozwolenia ze strony uprawnionego. Dla innych sposobów wykorzystania materiału niezbędne jest uzyskanie pozwolenia od uprawnionego z tytułu autorskich praw majątkowych. PAIH nie ponosi odpowiedzialności z tytułu jakiegokolwiek szkody bezpośredniej lub pośredniej jakiegokolwiek rodzaju, w tym szkody za utratę zysków, wynikłej z całkowitego lub częściowego wykorzystania informacji udostępnionych przez PAIH w niniejszym materiale. W związku z tym, każdy odbiorca tych informacji powinien sprawdzić przydatność i poprawność wyżej wymienionych informacji zgodnie z ich przeznaczeniem i korzystać z tych informacji na własną odpowiedzialność. PAIH oraz jej pracownicy nie ponoszą w żadnym wypadku odpowiedzialności za jakąkolwiek decyzję lub działanie podjęte w oparciu o wyżej wymienione informacje, ani za jakiegokolwiek konsekwencje wynikające z decyzji podjętych w oparciu o te informacje.

www.trade.gov.pl

**Polska Agencja
Inwestycji i Handlu**
Grupa PFR